

TEMNÉ
DEVADESÁTKY

ORLICKÉ VRAŽDY

Akce Přehrada
očima vyšetřovatele

Josef Doucha / Aleš Pivoda

Orlické vraždy

Akce Přehrada očima vyšetřovatele

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Josef Doucha, Aleš Pivoda

Orlické vraždy

Akce Přehrada očima vyšetřovatele – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ORLICKÉ VRAŽDY

Akce Přehrada
očima vyšetřovatele

Josef Doucha, Aleš Pivoda

© Josef Doucha, 2022

© Aleš Pivoda, 2022

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-120-9

ISBN e-knihy 978-80-7683-123-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-124-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-122-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Od prvního vydání knihy *Akce Přehrada* uplynulo 24 let a od vlastní realizace tzv. orlických vražd již 27 roků. Specifická násilná kriminalita devadesátých let se stala hitem začátku jara roku 2022 a v řadě všemi způsoby připomínaných kauz zaujímá nepřehlédnutelné místo „orlická“ série.

Byl jsem v té souvislosti opakovaně dotazován, zda by bylo možné knihu *Akce Přehrada* získat, a tak vím, že poměrně malý náklad, v jakém byla v roce 1998 vydána, byl zcela vyprodán.

Proto jsem uvítal nápad uskutečnit reedici, která by v době zvýšeného zájmu o tzv. devadesátky uspokojila ty, kdož knihu marně sháněli, a vrátila se k tomu, jak to v té době na Orlíku bylo.

S těmi, kdo se rozhodli si knihu *Akce Přehrada* opatřit, se chci podělit o vzpomínku na tu dobu. Přeji jim pokud možno pěkný čtenářský zážitek, a zejména jim přeji, aby se s tímto a ostatně jakýmkoli druhem kriminality setkávali jen na stránkách knih.

Josef Doucha

PRVNÍ SUD

Ponor trval zhruba hodinu, ovšem major Štěpánek, netrpělivě poplávající na pontonu pod Žďákovským mostem, měl pocit, že potápěč je pod hladinou celou věčnost. „Modli se, aby něco našel,“ houkl směrem ke kolegovi, přešlapujícímu hned vedle něj.

„Najde! Vsadím boty, že najde,“ odtušil kapitán Horák rezolutně, ale jeho nitrem zmítaly navlas stejné pocity, obavy a nervozita, jaké byly dobře patrné na tváři a vlastně i samotném chování majora Štěpánka.

Nervozita ostatně panovala mezi všemi přítomnými – a bylo jich tady hodně, těch, kteří na straně zákona a práva očekávali, či spíše si vroucně přáli úspěch pátrací akce, jaká v Čechách zatím neměla obdoby. Kromě už zmíněných pražských kriminalistů na pontonu netrpělivě postával podplukovník Dostál, šéf středoevropského úřadu vyšetřování, podplukovník Melichar, vedoucí těch pražských vyšetřovatelů, jejichž denním chlebíčkem jsou násilné trestné činy vůbec nejhrubšího zrna, další muži od kriminalky i vyšetřovačky, vedoucí potápěčské skupiny se svými chlapy, soudní znalec z oboru lékařství, technici...

Letní žár, vzduch rozpálený slunečními paprsky, zaplavujícími hladinu i břehy Orlické přehradní nádrže, to vše svádělo k myšlenkám na slastné nicnedělání. Na koupel v chladivé vodě, na opalování a lenošení. Jenže to všechno si onoho 14. července 1995 mohly sice dopřát stovky naháčů užívajících si na přehradě dovolenou, tým policistů a potápěčů však zajímalo jediné. Najde

žabí muž prohledávající dno přehrady pod Žďákovským mostem v hloubce kolem padesáti metrů pod hladinou něco, co definitivně potvrdí nashromážděné informace, dohady a předpoklady, podle nichž tam dole spočívají tři mrtvoly lidí, kteří z tohoto světa sešli násilnou smrtí?

„Jestli nenajde, tak to tady nejspíš odtroubíme a odtáhneme s dlouhým nosem. Šéfové na další pátrání nevydají už ani pěťák,“ zauvažoval nahlas Štěpánek, ale jeho mladší kolega Horák si tuhle variantu nechtěl připustit ani na jedinou vteřinu.

„Najde, dej na mě. Hlavně aby se už vynořil na hladinu!“

* * *

Pátrací akce na Orlické přehradě začala už před třemi dny. Pražští kriminalisté, mezi nimiž měli hlavní slovo právě major Štěpánek a kapitán Horák, totiž po dlouhých měsících trpělivé, ba přímo až mravenčí práce přesvědčili nadřízené, že dole, na dně přehradní nádrže, leží těla tři mužů. Mužů, kteří měli tu smůlu, že je osud zavedl do blízkosti party otrlých a bezcitných zabijáků. Do blízkosti party, která lidský život poměřovala jen množstvím peněz, jež lze utržit za jeho zmar.

Podle toho, co kriminálka postupně zjišťovala, měli vrazi své oběti zákeřně střílet z pistole, jejich mrtvá těla cpát do dvousetlitrových sudů, které potom zaletovali a shodili do vody, aby tak nebožtíky navždy pohřbili na dně přehrady.

A tak se 11. července 1995 na vodní hladině objevily pontony, z nichž začali do vody sestupovat potápěči, jejichž cíl vypadal na první pohled jako jen stěží splnitelné přání – najít někde tam

na dně zaletovaný sud, vyzdvihnout ho z padesátimetrové hlubiny na hladinu a věřit, že bude skutečně obsahovat ostatky lidské bytosti.

Policie musela nejprve najít potápěčskou partu, která by tenhle úkol vůbec dokázala splnit. Štěpánek s Horákem hledali usilovně. Věděli, že pokud zůstanou sudy na dně Orlické přehrady, pokud se na denním světle neocitnou ostatky zastřelených mužů, skončí veškeré úsilí a výsledky jejich detektivní práce u konstatování, které dobře zná každý policajt – kde není mrtvola, tam není vražda... A nepotrestaní zabijáci mohou pokračovat ve vražedné sérii s pocitem nepolapitelných géniů.

Detektivové hledali málem s lupou – potápěčských skupin, klubů či oddílů u nás sice působí spousty, avšak když žabí muži vyslechli, co se po nich žádá, omluvně krčili rameny a kroutili hlavami – na tohle nemáme...

A přece se na Štěpánka s Horákem nakonec usmálo štěstí! Sedmička špičkově vyškolených, trénovaných, precizně připravených a perfektně vybavených profesionálních potápěčů z ostravské Báňské záchranné služby v čele se směnovým technikem Tomem Hrádkem si nechala krátký čas na rozmyšlenou a pak kývla. Ano, my to bereme, souhlasil vedoucí ostravských potápěčů Hrádek. Když vyčíslil náklady na jeden den potápění, pocítili oba detektivové lehkou slabost v kolenou. S ohledem na úsporná opatření, která dusila zejména policejní výkon, by bylo ideální vylovit všechny tři objekty v jednom dni, což bylo stejně reálné jako chtít nalézt tři jehly ve stohu slámy.

A tak přišel čas pro policejní ekonomy. Ti sedí na svých místech právě proto, aby zvažovali, do čeho, proč a zejména kolik peněz

si může finančně nedokrvený resort dovolit investovat. Výsledky Štěpánkovy a Horákovy práce umožnily argumentovat natolik přesvědčivě, že nejvyšší policejní místa rozhodla dát organizačně a zejména finančně náročné akci nazvané „Přehrada“ zelenou. Modrou oblohu nad hlavami zabijáků potáhl lehký opar věštící možnou bouři.

Ostravští báňští potápěči dorazili k hrázi Orlické přehrady přesně ve sjednaném termínu. Bylo rozhodnuto začít s propátráváním dna přehrady nejprve pod hrází. Míst, ze kterých mohli vrazi shazovat sudy s těly usmrčených obětí přímo do vody, tu bylo několik, avšak práci potápěčům usnadňovala skutečnost, že zhruba ze dvou třetin hráze by sudy nepadaly do vody, nýbrž na plošinu pod úrovní pilnice vedoucí po hrázi a spojující oba vltavské břehy.

Propátrávání dna pod přehradou v hloubce kolem sedmdesáti metrů pod hladinou potápěčům ulehčovaly dvě skutečnosti. Jednak relativně velmi dobrá viditelnost, jednak skutečnost, že za dlouhá desetiletí existence hráze voda již v zemi stačila vymlít a vyhloubit jakousi hlubší strouhu, do níž strhla veškeré těžší předměty. Sudy v ní ovšem neležely, a proto mohl směnový technik Tom Hrádek podplukovníku Dostálovi už druhého dne oznámit s jistotou devětadevadesát procent, že pokud těla zastřelených mužů skutečně spočívají kdesi na vltavském dně, pak to není pod přehradní hrází.

Po dvou dnech se tedy celý tým kriminalistů, vyšetřovatelů, expertů z Kriminalistického ústavu, potápěčů a pracovníků Správy povodí Vltavy přesunul i s technikou na druhé vytipované místo – pod Žďákovský most.

„Tak jak to dole vypadá?“ zajímal se Dostál, když se první žabí muž z ostravské party vynořil z vody.

„Je to síla, to vám tedy povím... Člověk tam na dně šlape po spoustě betonových úlomků, ocelových prutů, kličkuje mezi zapomenutými kolečky na převážení malty. Když kdysi nádrž napouštěli, jednoduše nechali zatopit veškeré zbytky, které dole zůstaly po stavbařích,“ kroutil potápěč hlavou nad spouští, kterou viděl.

„Místní tvrdí, že někde na dně zůstalo dokonce nákladní auto,“ vmísil se do hovoru major Štěpánek a potápěč jen kývl hlavou: „Nepřekvapilo by mě to, pánové...“

Na rozdíl od míst vymezených prostorem v délce zhruba jedné třetiny hráze, tady potápěče čekalo nepoměrně víc práce. Žďákovský most měří přes dvě stě metrů a vrazi mohli sudy svrhnout kdekoli po celé délce mostu a na obě jeho strany.

„Jaká je tam dole viditelnost?“ zajímal se pražský vyšetřovatel podplukovník Melichar. „Stejně dobrá jako pod hrází?“

„Mnohem horší! Je horko, voda začíná stále víc kvést... Třicet centimetrů. Víc ani náhodou,“ odvětil potápěč.

„A co sudy? Sudy nic?“ nevydržel to Horák a musel položit otázku, která neodbytně vířila v myslích všech policistů.

„Což o to, i sudy by tam byly! Jenže ne ty, které vás zajímají. Sudy od asfaltu, od vápna...“ usmál se žabí muž, ale Horákovi tím náladu nepokazil.

„Ty, co nás opravdu zajímají, jsou tam taky. A čekají na nás!“ pravil přesvědčeně a směnovému techniku Hrádkovi i všem jeho chlapcům se jeho optimistická slova vryla hluboko do paměti.

„Jestli tam jsou, najdeme je,“ odtušil Hrádek stručně a detektiv v jeho odpovědi postřehl nevyslovený, avšak jednoznačný příslib – uděláme všechno, co umíme.

A kapitán tomu příslibu věřil, protože na vlastní oči viděl, co ti hoši od vody dovedou.

* * *

Potápěči pracovali na dně přehradní nádrže vždy zhruba deset, možná patnáct minut. Než se však vynořili zpět na hladinu, trvalo to opravdu dobrou hodinku, neboť jak cestou dolů, tak i při návratu z vodní hlubiny vzhůru ke slunci museli dodržovat nezbytné dekompresní přestávky, aby si tělo a vnitřní orgány zvykly na změnu tlaku vodní masy. Jen špičkově připravený a fyzicky mimořádně zdatný žabí muž odolá stavu, kterému se v potápěčském žargonu říká hloubkové opojení, který začíná ztrátou orientace a končí ztrátou vědomí.

Ostravští chlapíci však tyhle nástrahy hlubin zvládali na podtrženou jedničku a znovu a znovu se nořili do vltavské vody s jediným cílem – najít tam dole, v původním řečišti či někde jinde pod mostním obloukem, zaletovaný sud.

„Už je tu,“ otočil se major Štěpánek ke kapitánu Horákovi, ukázal prstem pravačky na žabího muže, který konečně vyplaval na hladinu, a cítil přitom, jak se mu rozbušilo srdce a zrychlil tep.

„Honzo, on ho našel! Já věděl, že ho najde!“ roztáhly se koutky Horákových úst do širokého, vítězoslavného úsměvu, neboť potápěč ve vodě právě v té chvíli zdvihl ruku a vztyčeným palcem

dával celému týmu, vyčkávajícímu s netrpělivostí na pontonu, po celém světě jasné a srozumitelné znamení. V hloubce pětáctýřiceti metrů, dvacet metrů od hrany mostu směrem k přehradní hrázi, skutečně našel zaletovaný sud!

„Je to v suchu. Ten sud je opravdu ve vodě,“ zavtipkoval pražský vyšetřovatel Melichar uvolněně.

„Počkejme, až bude skutečně v suchu. Dokud ho nevidím, nevěřím. Však víš, kolikrát už naději rychle vystřídalo zklamání. Tak ať nesfoukneš plamínek naděje,“ krotil předčasný Melicharův optimismus Dostál. Horákovu nezdolnou víru v úspěch a zdařilou korunovaci tříletého díla však už nemohl sfouknout ani uragán.

„Vsadím boty...“ začal zase se svým oblíbeným úslovím.

„Cožpak boty, ty už jsi vyhrál. Sud je přece na světě,“ poplácával ho major Štěpánek kamarádsky po plecích. „Teď jen aby v něm skutečně bylo to, co tak dlouho hledáme!“

„Bude! Natuty! Klidně vsadím...“ nadechl se Horák, ale další slova už raději spolkl. Potápěč totiž právě vylezl z vody na ponton a potvrdil slovy to, co naznačoval gestem ruky: „Tohle nebude sud od vápna ani od asfaltu, vážení... Tohle by mohlo být opravdu to, co vás tak zajímá!“

Dva jiní Hrádkovi muži se za pár minut vydali na další sestup s plachtou, do níž bylo zapotřebí nalezený sud naložit a uvázat jej na jeřáb. Kriminalisté, vyšetřovatelé, zbývající potápěči, soudní znalec i chlapi z Povodí Vltavy pak už jen čekali nekonečně dlouhé minuty, než se dalo rameno jeřábu do pohybu a plachta s dvousetlitrovým sudem se pomalu, pomalounku začala vynořovat z vltavské vody.

Napětí na pontonu dostoupilo vrcholu. Je, či není tenhle kus plechu rakví některé z obětí gangu nájemných vrahů? A pokud je – či ostatky skrývá?

Jeřáb ještě poněkud zabral, sud, z něhož crčela voda, se zablýskal ve slunečních paprscích.

„A je to tady, přátelé. Dočkali jsme se,“ zakřenil se spokojeně Dostál. Na sudu byl už na dálku dobře patrný nepříliš zručně provedený svár.

Muž obsluhující jeřáb postavil úlovek potápěčů na ponton. Na boční straně sudu se nečekaně odlomilo nevelké víčko a spadlo na prkna pontonu.

Zevnitř začala vytékat jakási pronikavě páchnoucí, kalná tekutina. Dostál i Melichar si v navlas stejném okamžiku všimli ještě něčeho podstatně důležitějšího. Na odpadlém kovovém víčku i uvnitř sudu byly totiž dobře patrné zbytky tkáně. Z oběti vražedného skutku zbyly vymacerované, naleptané, mazlavé kusy masa. Pravděpodobnost se změnila v jistotu.

„Opravdu, je to maso,“ potvrdila přímo na pontonu přítomná bioložka Jana Hálová z pražského policejního odboru kriminalistické techniky a expertíz. Sáhla po víčku, ležícím dosud na pontonu, a zblízka ukazovala Dostálovi, Melicharovi, Štěpánkovi i Horákovi zbytky tkání, které ulpěly na jeho vnitřní straně. Jenže v následujícím okamžiku policistka tlumeně vykřikla a víčko rychle odložila. Na ruku, ve které před chvílí víčko držela, se zadívala s bolestivou grimasou.

„Louh!“ sykl Melichar, zatímco Hálové už kdosi urychleně omýval poleptané prsty vodou. „Však je tu taky náramně cítit...“

„No jasně! Tak to je ten sud s louhem,“ přikývl Štěpánek. „To znamená, že je to jejich první sud. První má být s louhem, druhý bez něj. Do toho prvního na mrtvolu nasypali louh, zalili ho vodou a zaletovali. Mysleli si, že se tělo rozpustí, ale místo toho jim rozpálený sud začal na korbě avie, kterou ho převáželi na Žďákovák, tančit a hrozil explozí. Proto, podle toho, co víme, si už u druhého sudu na chemiky nehráli.“

„Pánové, víte, co tohle znamená?“ položil Dostál řečnickou otázku a ukázal na kovový úlovek. „Že je máme. Teď už jsou naši. Už nám neutečou, spadla klec,“ pokračoval s úsměvem a Štěpánek, Horák i Melichar si začali intenzivně uvědomovat, že vylovením sudu skončila snad nejdůležitější fáze celé akce. Fáze, která v jediném okamžiku potvrdila všechno, co dosud znělo jako špatně vymyšlený horor. Fáze, bez které by vrahy policie nikdy nemohla zatknout, i když o jejich činech bezpečně věděla.

„Věděli jsme, že pachatelé zavražděnou oběť vstrčili do sudu – a sud stojí před námi,“ pokračoval Dostál. „Věděli jsme, že ji zalili louhem a sud zaletovali. To vidíme na vlastní oči a kolegyně Hálová se o tom přesvědčila vlastnoručně... A že sudy házeli do Orlíku je nad slunce jasné,“ rekapituloval šéf středočeské vyšetřovačky.

„Teď musíme zjistit, koho ze zastřelených to máme před sebou,“ přemýšlel nahlas vedoucí pražských vyšetřovatelů, kterým se s oblibou říkává mordparta, podplukovník Melichar.

„Tohle zjišťování ovšem mládencům ze soudního nezávidím,“ oklepal se Štěpánek při představě obsahu sudu, který ležel, až na vypadlé víčko, neporušený na sluncem rozpáleném pontonu.

Jen kapitán Horák chvíli mlčel a tříbil si záplavu myšlenek, jež mu teď táhly hlavou. Měl nelíčenou radost, že se nakonec naplnila jeho nezdolná víra v konečný úspěch. V to, že ostravští potápěči nakonec přece jen potvrdí zjištění, k nimž Štěpánek a on došli za téměř tři roky usilovné piplačky, shánění informací, kombinování různých souvislostí a detailů. V to, že bezcitní, zákešní a patrně všeho schopní zabijáci přece jen neujdou trestům, které si zaslouhují.

Měl toho na srdci hodně, co by teď chtěl nahlas říci. Nakonec však jen popošel kousek stranou, otočil se ke směnovému technikovi Tomovi Hrádkovi a jeho ostravské potápěčské partě, skromně postávající na pontonu opodál, a mrkl na ně spokojeně levým okem: „Kluci, děkujem.“

Opar nad hlavami zločinců houstl do podoby bouřkových mraků.

* * *

Praha, Rudná u Prahy, Mělnicko, Jablonecko, Liberecko. Ze všech těchto míst začaly už v roce 1992 proskakovat velice podivné zprávy. Mezi lidmi z podsvětí se totiž vynořily zkazky o partě zabijáků, kteří si nedělají žádné vrásky ze zabití člověka, kouká-li z toho větší částka peněz. A začnou-li takové povídačky kolovat v podsvětí, nikdy to netrvá dlouho, než se donesou i kriminálce.

Než podplukovník Dostál přišel na středočeský úřad vyšetřování, aby se stal jeho ředitelem, pracoval na tehdejší Ústředně kriminální policie a jeho denním chlebičkem tu bylo potírání

organizovaného zločinu, který se po roce 1989 v této zemi uhnízdil a začal nebývalou měrou narůstat a bujet.

Nějaký čas po sametových listopadových změnách ustavili nejvyšší policejní šéfové specializovaný tým kriminalistů, kteří se tenkrát dnem i nocí usilovně zabývali jaksepatří dlouhou řadou různých deliktů, jež měla na svědomí rozsáhlá skupina zločinců. V tomhle týmu, zřízeném přímo policejním prezidentem, nechyběl ani Dostál, v policii už nějaký čas považovaný za schopného detektiva i řídícího pracovníka.

Také on, spolu s dalšími kolegy ve specializovaném týmu, obdržel v roce 1992 zprávu o tom, že na místní oddělení policie ve Vyšehradské ulici se v dubnu 1991 dostavila jistá paní Miloslava Bochnovičová a uniformovanému mládenci za okénkem rozechvěle oznámila podezřelé zmizení svého bratra Artura Kohouta.

Paní Bochnovičová bydlela s bratrem v téže pražském domě. Bylo jí nanejvýš divné, že když Artur 5. dubna odcházel kamsi za svými povinnostmi či zájmy, ani slůvkem se nerozloučil, ba vůbec nenaznačil sebemenší úmysl někam odcestovat na delší čas, a přesto se už doma neobjevil. Měla strach, zda se bratrovi nepříhodovalo něco zlého...

Dvaatřicetiletý, svobodný pan Artur Kohout podnikal. Po převratných změnách roku 1989 se takřikajíc postavil na vlastní nohy. Zřídil si firmu, jež zákazníkům v české metropoli poskytovala hojně žádané úklidové služby, a byla to firma z kategorie úspěšných a prosperujících.

Kohout si díky své podnikavosti a díky zájmu klientů o jeho firmou nabízené práce vybudoval poměrně slušné postavení i poměrně slušné zisky. Tím spíše si tedy mohl v klidu a dobré

pohodě hojně dopřávat svého oblíbeného koníčka, kterým byla kulturistika.

Svůj volný čas proto trávil převážně v Podolí, kde fungovala posilovna, zařízená a vybavená právě tak, jak to Kohoutovi vyhovovalo.

Firma fungovala a vydělávala peníze, pan Kohout cvičil a posiloval, kdykoli to jen bylo trochu možné – a najednou zmizel, jako by se za ním zavřela voda...

Policie po pohřešovaném podnikateli vyhlásila pátrání, avšak veškerá její snaha se mýjela účinkem. Kohout se ztratil a nebyl k nalezení.

Přesto kriminálka zjistila hned několik poněkud zvláštních údajů, které celkem vážně nasvědčovaly tomu, že se Artur Kohout mohl stát obětí násilného trestného činu. Dne 5. dubna 1991 totiž měl odjet kamsi za Prahu na jisté obchodní jednání. Než odjel, telefonicky mluvil s jedním ze svých kamarádů, jistým panem Adamem. Kohout Adamovi dlužil pár tisícovek a ujišťoval ho, že mu peníze ještě téhož dne ve večerních hodinách vrátí. „Jedu teď na obchodní schůzku. Ty prachy pro tebe budu určitě mít. Vrátím se za hodinu, možná za dvě – a jestli chceš, přivezu ti je rovnou k tobě domů. Když ale počkáš do zítřka, dostaneš všechno, co ti patří, ráno,“ říkal Kohout do telefonu. Bez sebemenší stopy strachu, nervozity či tísně v hlase... Byla to ovšem poslední slova, která od něj Adam slyšel. Ze schůzky, o níž Adama informoval, se už ovšem Artur Kohout nevrátil...

O rok později dostali čeští strážci zákona ze sousedního Bavorska od svých tamních kolegů jednu velice zajímavou zprávu, která mohla pátrání po Kohoutovi posunout dopředu. Ve městečku

Tirschenreuth totiž němečtí policisté objevili červený osobní automobil značky Škoda Favorit, který patřil právě zmizelému a pohřešovanému pražskému podnikateli a kulturistovi. Měl ho tu k dispozici jistý pan Zwiefelhofer, majitel obchodu s hudebními nástroji.

Dostálovi i všem jeho kolegům ze speciálního týmu bylo jasné, že Kohout neměl sebemenší důvod zmizet z Čech do Bavor, a proto také kriminalisté vyloučili možnost, že by snad emigroval a skrýval se kdesi v cizině. Na devětadevadesát procent tu vystávalo vážné podezření – podnikatel a kulturista z českého hlavního města byl zřejmě mrtev.

A pokud se o smrt Artura Kohouta někdo postaral, mohl mít docela logicky zájem, aby zmizelo i jeho vozidlo. Nejlépe za hranice!

Kriminalisté se pustili po téhle stopě a po nějaké době usilovného šetření zjistili poměrně důležitá i zajímavá fakta. Narazili například na jistého pana Bergmanna. Tenhle chlapík před lety emigroval z tehdejšího Československa do sousedního Německa, a osud jej načas zavál dokonce až za Velkou louží, do Chicaga. Když pak v naší zemi padl režim a nové poměry umožnily strhat dráty kolem hraniční čáry a volně, bez jakéhokoli omezení cestovat, vrátil se Bergmann, v té době již bohatší o řadu zkušeností s podnikáním, do Čech. Poblíž Liberce si se svou přítelkyní otevřel obchod s hudebními nástroji.

Obchodování přes česko-bavorskou hranici ho pak zavedlo do již zmíněného Tirschenreuthu k panu Zwiefelhoferovi. Leč typický vztah má dáti–dal se v tomhle případě začal postupně značně vychylovat v neprospěch pana Bergmanna. Stručně řečeno, jeho dluhy vůči Hermannu Zwiefelhoferovi narostly do téměř astronomických rozměrů a Bergmann jednoduše neměl na to,

peníze řádně a v dohodnutém termínu splatit. Nabídl proto věřiteli červeného favorita až z daleké Prahy: „Pokud máte zájem, berte. Tenhle auťák přijde u vás v Německu na dva tisíce marek. Umažte mi je z dluhu!“

Pan Zwiefelhofer jen s povzdechem pokrčil rameny – a kývl. O původ vozu, o skutečnost, že tahle transakce může mít souvislost se závažným kriminálním deliktem, se jednoduše nestaral. A proč taky?

Ač si podplukovník Dostál i všichni jeho kolegové ze speciálního týmu náramně přáli osobně si s panem Bergmannem o ledaščem popovídat, osud jim to nedopřál. A bylo by se nač ptát!

Pan podnikatel ovšem dobře vycítil, že mu v Čechách začíná pod zády hořet koudel, a proto se raději nenápadně vypařil. Nebylo ani příliš divu, vždyť na Liberecku za sebou zanechal různé finanční podvody, a když kriminálka sečetla všechny škody, jež padaly na Bergmannův vrub, dospěla k částkám kolem několika desítek milionů korun...

To už Bergmannova činnost, nazývaná nadneseně podnikání, zajímala i policisty na druhé straně hranice, v Německu. Ani tam však muži zákona neměli to potěšení nasadit mu želízka a otevřít před ním zamřížovaný katr policejní cely – podnikatel včas upláchl přes Atlantik až do Chicaga.

Přesto však Dostál i jeho kolegové na případu usilovně pracovali dál. Trvalo to ještě nějaký čas, ale výsledek se přece jen dostavil. Kriminalisté na severu Čech objevili jistého pana Svobodu, řidiče nákladního vozu, který pro podnikatele Bergmanna po určitou dobu jezdíval. Dlouho mlčel, ale nakonec přece jen promluvil. Vozil přes hranice různé hudební nástroje a přivydělával

si přitom pašováním – co všechno se může vejít třeba do takového klavíru! A když navíc Dostál se svými spolupracovníky odhalili i příčinlivého celníka, který na jednom z hraničních přechodů za slušný obnos nechával pana Svobodu přejíždět přes čáru mezi Bavorskem a Čechami bez celních kontrol, vypluly najednou na povrch i další hříchy i hříšky...

Jenže šetření tohoto druhu nezákonné činnosti nechali kriminální, zajímající se o okolnosti zmizení Artura Kohouta, na svých západočeských kolezích a celní službě. Co naopak Dostála mimořádně zaujalo, byla Svobodova výpověď o jednom z úkolů, jímž ho Bergmann před časem pověřil. „Tenkrát mi zavolal a povídal, že ke mně přijede jistý člověk s červeným favoritem. Bude potřebovat, abych ho dovedl do Tirschenreuthu. Sednu si proto do svého mercedesu a pojedu před ním, přes hranice až do města. Ostatní prý uvidím až na místě!“ přiznal Svoboda,

A skutečně – v určený den se Svobodovi přihlásil jakýsi chlapík, kterého nikdy předtím neviděl. Přijel červeným favoritem, s nímž pak pokračoval až do Bavorska, kam ho Svoboda dovezl. V Tirschenreuthu si vůz převzal osobně Bergmann, o čemsi s tím neznámým krátce mluvil – a potom už Svoboda onoho cizího chlapíka odvezl svým mercedesem zpátky do Čech. Kdo byl řidičem červeného favorita, který patřil pohřešovanému Kohoutovi, tehdy Svoboda neprozradil.

Německá policie pak provedla ohledání červeného favorita a přizvala k němu i českou stranu. Do Tirschenreuthu tedy cestoval podplukovník Dostál a odjížděl tam s nadějí, že prohlídka vozu přinese nová odhalení, díky kterým by pátrání po nezvěstném Arturovi Kohoutovi mohlo pokročit.

Vracel se ovšem se zachmuřenou tváří. Nenašlo se vlastně nic. Žádná stopa, která by nasvědčovala, že by ve voze došlo k spáchání násilného kriminálního skutku, žádná krev, ani jediná daktyloskopická, natož pak pachová stopa. Zbytečná cesta, zbytečně promrhaný čas, říkal si Dostál cestou domů. Jen dobrý pocit z kolegiality bavorských policistů.

Policie si tedy byla dál téměř jista, že Kohout již delší čas nežije. Jak a kde ale sešel z tohoto světa, či vinou, a kde spočívá jeho mrtvola – o tom neměla ani nejmenší tušení.

* * *

Brzy po Novém roce 1992 navštívila místní oddělení policie v Praze na Letné slečna Ivana Vohralíková. Ohlásila, že od 9. ledna postrádá svého přítele Lordana Lepiče, jednatřicetiletého Jihoslovana, číšníka, který se natrvalo usadil v Praze. Lepič odešel na jakousi schůzku a ani domů, ani do kavárny na Nové scéně Národního divadla, kde byl zaměstnán, se už nevrátil.

Dva měsíce poté vyhledala policisty paní Marika Fialová a vyslovila vážné obavy, že se nejspíš muselo něco zlého přihodit jejímu druhovi, pětatřicetiletému invalidnímu důchodci, někdejšímu příslušníku Státní bezpečnosti Vladanovi Hruškoví. Když před revolucí létal jako ochranka na vnitrostátních leteckých linkách, nikdy se o Vlastíka nebála. Teď má ale strach. I on vyrazil z domova na obchodní jednání, avšak zpátky se už nevrátil a nedal o sobě ani tu nejmenší zprávu. To by za běžných okolností rozhodně neudělal!

Kriminalistům tedy přibýly další starosti s poněkud záhadně zmizelými muži. Pátrání po každém z nich běželo na plné

obrátky. Kohout, Lepič, Hruška... Mohly mít tyhle otevřené případy nějakou souvislost?

Tou dobou se v Praze, jejím blízkém okolí, ale i na severu Čech vedly mezi galerkou řeči o bandě zabijáků, střílejících oběti pro peníze, stále častěji. Ty řeči přirozeně neunikly ani kriminalistům.

Pražští, středočeští i severočeští detektivové je zaznamenávali – a brali je velice vážně. Chybou však zřejmě bylo, že Pražané si důkladně všímali situace na teritoriu hlavního města, Středočechy zajímalo veškeré dění mezi Mělníkem, Voticemi, Rakovníkem a Čáslaví, Severočeši zase mapovali všechny signály o zločinných aktivitách od Klášterce nad Ohří až k Tanvaldu, jenže chyběl jeden důležitý, jednotící faktor – spolupráce a součinnost kriminalistů z regionů, jichž se řádění zabijáků mělo týkat!

Když specializovaný tým, působící na policejním prezídiu, splnil poslání a ukončil činnost, mohl se Dostál opět vrátit ke své práci na Ústředně kriminální policie.

Jeho tehdejší kolega podplukovník Petr Železný ho tenkrát uvítal po svém: „To je dost, člověče, že jsi zase zpátky. Ty se flákáš v týmech a tady je práce jako na kostele!“ A hned vzápětí mu aspoň zhruba nastínil důležité poznatky, které se na ústředně shromáždily z Prahy, severních i středních Čech. „Ono to, člověče, skutečně vypadá tak, že nám tady začala řídit banda nájemných vrahů. Už je toho plná Praha, Mělník, Liberec i Jablonec – aspoň galerka si prý nepovídá o ničem jiném...“

„Tak si svolěj na dokladaci kluky z krajů,“ odušil zamyšleně Dostál. „Ať přijedou Pražáci, Středočeši i Severočeši a ode mne přijde šéf odboru násilných projevů organizovaného zločinu. Uvidíme, jak to do sebe zapadá, a domluvíme se, co dál,“ navrhl vzápětí.

Porada se brzy opravdu uskutečnila, jenže než se vůbec stačily v praxi projevit výsledky, na nichž se účastníci shodli, přišla na řadu metla policie – reorganizace. Ústředna kriminální policie se rázem stala pouhou historií. Z kriminálního rady Železného se stal řadový referent na ředitelství kriminální služby a tehdejší kriminální rada Dostál přešel v rámci této reorganizace na místo ředitele středočeského úřadu vyšetřování.

A najednou tu nebyl nikdo, kdo by dál koordinoval práci pražských, středočeských a severočeských detektivů. Přitom se jejich poznatky z různých míst republiky až nečekané shodovaly a vyplývalo z nich, že skutečně existuje skupina zločinců, kteří vraždí pro finanční zisk. Mrtvá těla svých obětí ukrývají v kovových sudech, zalévají je žiravinou a sudy pak shazují do některé z přehradních nádrží...

Spis, který Dostál s Železným ještě na zrušené a rozprášené Ústředně kriminální policie k případu nájemných vrahů založili, se administrativní cestou ocitl na policejním prezídiu, kde na něj pozvolna sedal prach... Pravda, čas od času do spisu někdo připojil nový poznatek, údaj či záznam, avšak pražští detektivové dál šetřili samostatně, bez kontaktu a součinnosti s kolegy odjinud, právě tak jako středočeští i severočeští kriminalisté. Nic však tenkrát nenasměřovalo, že by případ šel ke svému rozuzlení a odhalení vrahů.

Právě v té době si spis zapůjčili pražští kriminalisté major Jan Štěpánek a kapitán František Horák. I oni se na šetření kauzy již spolupodíleli, avšak do oné chvíle byli jen dva z mnoha. Ovšem – ač to nikdo z nich nemohl tušit – okamžik, kdy spis otevřeli a zalistovali doposud shromážděnými materiály, svědeckými

výpověďmi, záznamy a protokoly, znamenal rozhodující zlom v celém případě.

Štěpánek s Horákem totiž dokázali zjistit a dokumentovat víc údajů než všichni ostatní policisté dohromady. Jejich zásluhou se věci daly do pohybu. Jako lavina, která se valí z velehor do údolí, se nezvratná fakta, svědectví, důkazy, stopy, doznání, stejně jako vůle domoci se spravedlnosti, staly pro zločince osudem. Proti lavině, kterou Štěpánek s Horákem otevřením spisu spustili, nakonec neměli vrazi naději.

* * *

„Pánové, vy jste se mi nějak moc zaháčkovali kolem těch tří pohřešovaných, jakže se to jmenují?“ zabručel jednoho dne plukovník Miroslav Vaněk, nejvyšší šéf pražské kriminálky, když vešel do kanceláře, kde spolu svorně sedávali major Štěpánek a kapitán Horák.

„Kohout, Lepič a Hruška, pane plukovníku,“ připomněl Štěpánek vrchnímu kriminálnímu komisaři tři příjmení, která v posledních dnech skutečně mimořádně zajímala jak jeho, tak i kolegu Horáka.

„Kohout, Lepič, Hruška, přesně tak... Co k nim už máte pohromadě?“ zabubnoval plukovník Vaněk prsty své pravice na Štěpánkův psací stůl.

„Rýsuje se nám tu moc ošklivá věc, pane komisaři. Mezi gallerkou se hodně povídá o tom, že ty tři má na svědomí jedna parta. Mají to prý být dva chlapi z Rudné a jeden z pátého pražského obvodu. Všechno se to vlastně točí kolem posilovny

v Podolí, kam chodíval cvičit Kohout, než natrvalo zmizel,“ zalistoval major Štěpánek ve spisu, který před něj kapitán Horák neprodleně položil.

„Vrazi své oběti střílejí údajně kvůli penězům. Tělo prý potom nappou do sudu, zalijí žiravinou, zaletují a odvezou někam na přehrada. A tam – šup se sudem na dno,“ doplnil kolegu Horák.

„Tak tohle všechno se povídá?“ povytáhl plukovník Vaněk obočí.

„Nejen tohle. Padla už i jména. Kopecký, Kratochvíl, Čermák,“ upřesnil Štěpánek.

„Děláme na tom, pane plukovníku. A máme už řadu zajímavých informací, které do sebe začínají zapadat,“ dodal Horák.

Plukovník Vaněk znovu zamyšleně zabubnoval prsty pravé ruky na psací stůl. „Tak dobře, pánové... Úkol objasnit zmizení pohřešovaných Kohouta, Lepiče a Hrušky vám sice nikdo nezadal, stanovili jste si ho jaksi sami, z vlastní iniciativy, ale budiž. Dělejte na tom případu dál. Svoje každodenní úkoly a povinnosti samozřejmě zanedbávat nemůžete, ovšem – kdyby bylo potřeba – o vašem šetření prostě vím a budu ho sledovat. Tak se mějte,“ zabručel znovu a vyšel z kanceláře.

Štěpánek s Horákem počkali, až kroky nejvyššího šéfa na chodbě dozní, a pak si mlčky, jako sportovci, kteří právě zaznamenali cenný úspěch, pláclí dlaní o dlaň.

Cesta k rozluštění závažné kriminální kauzy, možná vůbec nejzávažnější v dosavadní historii téhle země, byla otevřená. Nebo přesněji – nebyla uzavřená. Nadřízení umožnili Štěpánkovi a Horákovi, aby si po splnění běžných povinností a nad jejich rámec zapátrali i v oblasti poznatků o bandě nájemných vrahů z Rudné.

Nebýt kreativity a invence těchto detektivů, svítilo by slunce bez-
trestnosti nad hlavami orlických vrahů dodnes.

* * *

Policie v Praze, ve středních i severních Čechách, jak už bylo ře-
čeno, sice zachytila celou řadu drobných signálů hovořících o ne-
bezpečné skupině vrahů zabíjejících bližní docela bezostyšně pro
peníze, ale zřejmě v návalu jiných kauz a jiných kriminálních de-
liktů zůstávalo zmizení Kohouta, Lepiče a Hrušky i vše okolo
nich jaksi stranou...

Major Jan Štoček a kapitán František Horák z pražské krimi-
nalky však případ ze zřetele nepustili. Ba právě naopak, čím víc
informací, jmen, dat a místopisných údajů na jejich pracovních
stolech přibývalo, tím houževnatěji a zarputileji kráčeli po krivo-
lakých pěšinách šetření za svým cílem – za odhalením a usvědče-
ním troufalých a zřejmě i sebejistých zabijáků.

Zašli se podívat do Podolí, promluvili tu s tím, tu s oním. Do své
kanceláře si pozvali pár lidiček, o nichž věděli, že by mohli leccos
vědět. Ptali se, poslouchali. Přemýšleli a kombinovali.

Slovo po slově, větu po větě, svědectví po svědectví, které trpě-
livě získávali zejména mezi lidmi z prostředí podolské posilov-
ny, a pak i pražského podsvětí, skládali dlouho do mozaiky. Pod
rukama jim tak začal vyrůstat pomyslný plastický obraz událos-
tí, ve kterých na jedné straně stáli tři muži, pro které se smrt stala
výnosným obchodním artiklem, a na straně druhé tři jiní muži, je-
jichž životy přerвала kulka ze zbraně vraha jen proto, aby se pení-
ze či cennosti z jejich kapes přemístily do kapes někoho jiného...

V Praze před časem zahynul střelnou ranou jakýsi Jan Verbíř. Muž, který po celý svůj život balancoval na hraně zákona a zločinu. Major Štěpánek s kapitánem Horákem se k téhle kauze vrátili – a hle, mezi těmi, kteří s ní mohli (ale také nemuseli) mít něco společného, narazili na jméno Lukáš Čermák.

Stejné jméno kolovalo mezi galerkou i v souvislosti s vraždou jistého Jihoslovana, který se pohyboval v podnikatelských kruzích na Jablonecku a Liberecku, kde byl znám pod přezdívkou Fráňo. Tenhle cizinec zemřel za bílého dne na jedné z libereckých křižovatek, kde ho zasáhly projektily vypálené ze samopalu. „Fráňa, který se stal nepohodlným konkurentem nejednoho místního pracháče, odpravil Čermák. Najali si ho a taky mu za to královsky zaplatili,“ šuškal se v galerce.

S kým se stýkal Čermák? Kdo ho znal? Kdo s ním obchodoval? S kým se Čermák navštěvoval? Štěpánek s Horákem hledali odpovědi na tyhle otázky a našli další jméno – Kvido Kopecký. Kulturista, znalec asijských bojových umění, kdysi zkoušel své štěstí i v policejní jednotce rychlého nasazení. A hledme, býval jedna ruka s Arturem Kohoutem – než Artur natrvalo zmizel... „Říká se mu Zlej Kvido. Vznětlivý, nezná míru, kdy končí facka a kdy už následuje prasklá lebka. Když se rozjede, nedá se zastavit. Nikým a ničím,“ slyšeli detektivové z úst, kterým se dalo důvěřovat... Kvido Kopecký? Na toho pozor! Je to vycvičený zabiják. To on vymýšlí, koho sejmout! Kluky stáhl kolem sebe a ti teď dělají přesně to, co jim Kopecký přikazuje!“ tvrdil jiný chlapík.

Kluky? Dobře, o Čermákovi už kriminalisté věděli – ale kdo ještě? S kým se Kopecký přátelil? Kdo ho znal blíž? Kdo s ním sdílel podobné zájmy? Inu, Viktor Kratochvíl. Kdysi spolu jako

kluci vyrůstali v Rudné, v nevelkém městečku, kolem kterého se dnes vine plzeňská dálnice – a teď, docela nedávno, se zase po dlouhé době potkali právě v podolské posilovně.

Detektivům Štěpánkovi a Horákovi přibývaly do mozaiky stále další dílky. Čermák se prý před jedním známým sám chlubil: „Já dokážu věci... Víím, jak vydělat velké peníze!“

Vůbec netajil, že sám už zastřelil tři muže. Kulturistu, Jugoše i estébáka – vždycky kvůli penězům... Dokonce líčil pocity uspokojení, které se ho zmocňovalo, když se peníze, patřící zastřelenému, přestěhovaly do jeho kapsy.

Mluvil o mrtvolách v sudech naplněných žiravinou. O posilovně ve sklepech u Viktora. Tam prý střílel Jugoslávce. Ve sklepech... a u Viktora? Snad tedy u Kratochvíla!

O jedné přehradě, na jejíž dno sudy s Kvidem hodili. Hodili... s Kvidem? Nejspíš tedy s Kopeckým!

Od jiného muže z okruhu Čermákových známých se detektivové dozvěděli další důležitou informaci – Čermák po něm požadoval louh. Prý proto, že potřeboval vyčistit odpad při přestavbě domu. „Já jsem Čermákovi pytel louhu skutečně přinesl. Hned jsem ho taky upozornil, že je to žiravina a že s louhem musí zacházet velice opatrně,“ potvrdil Štěpánkovi a Horákovi Čermákův známý. Velmi pravděpodobně neměl tušení, k čemu Luděk Čermák louh použije ve skutečnosti...

Jindy ovšem detektivové narazili na informace docela opačného charakteru! „Čermák? Vždycky budí ten nejlepší dojem! Slušný člověk, mluví málem spisovně, je pozorný, galantní k ženám.“

„Když přijde na návštěvu, přinese paní domu květiny, dětem bonbony.“

„Pokud se vůbec někdy napije, pak velice málo, opilý nebyl snad nikdy... Ani jednou se neprojevil agresivně.“

„Před časem jeho paní poměrně dost vážně onemocněla. Tenkrát se poptával mezi známými, jestli někdo nemá někde dobrého známého doktora. Bylo vidět, že má o manželku opravdovou starost...“

„Lukáš Čermák a pistole? To snad ne... Tenhle štíhlounký, nevysoký kluk, co vypadá jako manekýn, by docela jistě ani neuměl stisknout spoušť a někoho zabít!“

Zato plavčík z podolské plovárny Luboš Vesecký, kterého kapitán Horák navštívil jednoho horkého letního dne přímo u bazény, si nebral servítky: „Jestli je pravda to, co se povídá, tak byste je měli vzít zatraceně tvrdým hákem, pane inspektore... Artur Kohout byl můj kámoš, prima kluk. V životě nikomu neublížil. A jestli ho opravdu oddělali, jestli ho skutečně zabalili do drátěného pletiva a hodili do Orlické přehrady, pak je to svinstvo všech svinstev,“ povídal tiše Vesecký a měl co dělat, aby zadržel slanou vláhu, která se mu drala do očí.

Pozor! Zatím se mluvilo vždycky jen o mrtvolách v sudech vhozených kamsi na dno nějaké přehradní nádrže. Pokud ovšem je pravda to, co v Podolí slyšel a teď pustil dál plavčík Vesecký, pak by tělo Artura Kohouta mělo spočívat na dně Orlické přehrady – a to v drátěném pletivu! Detektiv Horák se z Podolí vracel na kriminálku a oč víc spěchal, aby se o dvě nové, mimořádně důležité informace podělil s kolegou Štěpánkem, o to pomaleji se rozpálenými červencovými pražskými ulicemi sunul had automobilů, autobusů a tramvají. Horák sice chvilí tiše, sám pro sebe zuřil, ale nakonec rezignovaně máchl rukou: „Jestli budu zpátky za deset nebo za padesát minut, stejně nám nic neuteče...“

Když kapitán konečně dorazil do kanceláře a smyl z obličeje, krku a paží pot, sedli si oba kriminalisté nad sklenice ledového džusu a mohli rekapitulovat. Věděli již skoro najisto, že mají co do činění se skutečně existující trojicí ke všemu odhodlaných zabijáků.

Všechno nasvědčovalo tomu, že hlavou a mozkiem skupiny je Kvido Kopecký z Rudné, před časem specialista policejní jednotky rychlého nasazení, teď barový vyhazovač.

Roli kata na sebe, zřejmě bez jakýchkoli potíží či výčitek svědomí, bral Lukáš Čermák, bydlící v pátém obvodu hlavního města, zaměstnaný jako řidič u německé firmy. Na rozdíl od fyzicky disponovaného Kopeckého by nebyl schopen postavit se protivníkovi tváří v tvář, ale o to víc vynikal schopností likvidace ze zálohy.

Třetím partákem byl téměř jistě Viktor Kratochvíl, kdysi krmič policejních psů, nyní soukromý podnikatel, obchodující s čepicemi a slunečními brýlemi. Nejspíše on připravoval a pak i letoval sudy, které se staly děsivými rakvemi zastřelených mužů, z nichž jeden přišel o život patrně v Kratochvílově sklepě upraveném jako posilovna.

I oběti už detektivové znali. Artur Kohout odjel na obchodní schůzku svým červeným favoritem. Favorit se našel po roce až v bavorském Tirschenreuthu. Mrtvé tělo jeho řidiče se dosud nenašlo. Leželo totiž, a Štěpánek s Horákem o tom už ani v nejmenším nepochybovali, zabalené do drátěného pletiva na dně Orlické přehrady.

Jihoslovan Lordan Lepič se vypravil na setkání s mužem, od něhož chtěl koupit pár střelných zbraní. Z Rudné, ze sklepa domu,